Вибираюся в далеку подорож, і рож не дасть мені ніхто,
й не бажаю ні від кого я нічого, й вже ніщо мене
не лякає, хоч у очі зазирає заздрісно ліхтарень сто,
що в вокзалі білім сторожко глядять крізь жовтих шиб пенсне.

Над станційним гамором, мов абажур, наложений склепіння лук.
Навкруги байдужі очі й обоятні[48] постаті незнані,
й кожна з них свій клунок має, й кожна з них несе життя свойого в'юк.
Зі собою тугу заберу свою та радість в чемодані.

Та не знаю, де поїду разом з сірою юрбою тих людей,
де нас потяг завезе гойдаючи, немов малих дітей в колисці.
Срібні рейки-шпаги, вбиті в обрій; поїзд-кінь в ярмі залізних шлей.
Синя далеч хилиться над нами й сонце нам подасть на неба мисці.

А кондуктор, наче ніч, суворий прийде із повагою в купе
й каже нам оправдати до існування право та наш лет.
На банальних лицях пасажирів чудування навкруги тупе,
я подам тоді йому своє без ляку серце як білет.

Кожний день до ланцюга мандрівки раз у раз нам додає по ланці,
та дарма, дарма стараюся пізнати, де кінець йому
і коли, коли наш поїзд стане, до останньої доїде станції,
та спокійно скриню неба з перемучених плечей здійму.